

EXIT 45

Radu Jörgensen, romancier, traducător, jurnalist, inginer geofizician și matematician român stabilit în Statele Unite, s-a născut în 1962, la Iași. Este absolvent al Colegiului Național Mihai Viteazul din București și al Facultății de Inginerie Geologică și Geofizică de la Universitatea din București (1987). La nivel postuniversitar, a studiat ziaristica, la Universitatea din Göteborg, și pedagogia generală și matematică, la Universitatea din Växjö, Suedia. În 2004 a obținut în S.U.A. titlul de *Master of Science in Mathematics* la Universitatea din Birmingham, Alabama.

În 1990 a publicat în revista 22 și în săptămânalele *Expres* și *Phoenix*, unde a ocupat, pe rând, și funcția de redactor. Din vara aceluiași an, a trăit, până în 2003, în Suedia, timp în care a colaborat cu reportaje culturale și comentarii politice la săptămânalele *Expres Magazin*, *Românul*, *Tinerama* și la revista Fundației Culturale – *Curierul românesc*. Peste o sută de articole semnate Radu Jörgensen au apărut în presa română, dar și în cea suedeză, în acei ani, printre publicațiile scandinave care i-au găzduit materialele numărându-se *Göteborgs Posten*, *VLT*, *IDag*, *Göteborgs-Tidningen*, *Metro* și *Sala Allehanda*.

În 1992 a semnat regia și scenografia spectacolului *Privește înapoi cu mânie*, montare după piesa omonimă a britanicului John Osborne, la Studio Westmannia din Västerås. Tot în anii '90 a tradus din limba suedeză *Roseanna* de Sjövall-Wahlöö, Univers 1997, *Moartea unui pornograf* de Jacques Werup, Scandic 1998 și *Cele mai bune intenții* de Ingmar Bergman, Univers 2000.

A debutat ca romancier cu *Clovnul din lemn de gutui*, Editura Nemira 1998, în urma câștigării Premiului Nemira. Această sagă a imigranților europene, bine primită de critica literară, a fost reeditată în 2011 într-o formă revăzută, adăugită și definitivă la Editura Cartea Românească, sub titlul *Se respinge* (AVSLÅS).

Din 2007 până în 2009 Radu Jörgensen a susținut rubrica permanentă *America fără prejudecăți* în revista *Observator Cultural*, unde continuă să publice și azi. Eseuri și texte literare semnate de el au mai apărut în *Dilema* și pe site-ul cultural *LiterNet.ro*. În prezent este conferențiar universitar în domeniul matematicii la un colegiu din Maryland, S.U.A., și corespondent la diferite publicații europene. Website personal: www.wix.com/rausa2004/radu-jorgensen

RADU JÖRGENSEN

EXIT 45

Tragedie academică americană

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Radu Paraschivescu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Florina Vasiliu, Carmen Petrescu

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

© HUMANITAS, 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Jørgensen, Radu

Exit 45: tragedie academică americană / Radu Jørgensen. –

București: Humanitas, 2017

ISBN 978-973-50-5760-2

821.135.1

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 021 311 23 30 / 0372 189 509

Această carte este o ficțiune.

Prin urmare nimeni nu va avea vreodată șansa – sau neșansa – de a se întâlni, în vreun amfiteatru sau pe culoarele vreunei instituții universitare, cu personajele ei. Cu Lumea Academică, în schimb, ne întâlnim cu toții, zi de zi, pe toate coordonatele globului, în cele mai diferite roluri – de studenți, profesori, administratori, cercetători, sponsori sau beneficiari ai ei.

În amintirea părinților mei.

Fotografia noastră de familie – sub o salcie, la intrarea într-un parc de cartier bucureștean – s-a mutat odată cu mine, din loc în loc, la tot felul de adrese, din mai multe țări, de pe două continente diferite. E înrămată acum și bate deja spre sepia, dar lumina de pe fețele celor patru protagoniști e la fel de puternică. Așa să știți, dragilor.

Soției mele, Nicoleta, cea care, ca-n prima zi, îmi trezește, cu frumusețea și eleganța ei, pasiunea, îmi înțelege și-mi potolește frustrările și chinurile, îmi acceptă mofturile și, mai ales, îmi împărtășește visele și bucuriile. Cu dragoste.

Profesoarei mele de matematică, doamna Anca Stan, al cărei model pedagogic l-am urmat. Cu recunoștință și prietenie.

Mai mult decât orice, cartea mea trebuie să fie privită drept o relatare de pe front. Cititorul poate judeca singur gravitatea situației în care ne aflăm. (...) Descriu prezentul și nu intenționez să folosesc vreo comparație cu trecutul.

Prefață la *Criza spiritului american*
ALLAN BLOOM

Cei care reclamă nedreptatea o fac nu fiindcă le-ar fi frică să n-o comită ei, ci doar ca să nu fie comisă împotriva lor.

Thrasymachus în *Republica* (I)
PLATON

E drept că își amintea mereu că uitase ceva ce n-ar fi trebuit să uite, și pentru asta se chinuia, se frământa, se căznea, gemea, îl apuca furia sau era covârșit de o groază cumplită.

Crimă și pedeapsă
F. M. DOSTOIEVSKI

PARTEA I

I

Dacă porțile acelea înalte, monumentale, de lemn masiv, nu s-ar fi deschis singure, în spatele lui, hârșâind greoi și asurzitor pe asfalt, blondul susține că nu s-ar fi lăsat provocat. Dacă ar fi apucat măcar să se așeze ca lumea pe una dintre bornele văruițe și să muște din jumătatea de măr verde, care abia pocnise, pietros, sub lama briceagului, cică ar fi rămas, leneș, pe loc, la limita dintre zone. Mirosul de carburanți devenise, recunoaște asta, înțepător, dar tentația de a urmări, cu nările dilatate, umplerea rezervoarelor subterane din furtunurile păroase în care un lichid vâscos începuse ritmic să pulseze ar fi învins.

Așa însă privirea pletosului măturase întrebătoare câmpul verde în mijlocul căruia benzinarul cocoșat, în uniformă, continua operațiunea de mult începută de schimbare a prețurilor pe un panou înalt, cu ajutorul unei prăjini subțiri. Ceva mai la dreapta ochii lui fixaseră o clipă, dar numai o clipă, fusta scurtă de jeanși cu franjuri oranj și, prin ea, fesele femeii abia coborâte din Suzuki-ul argintiu care, cu gesturi dezordonate, își golea portbagajul.

Curios, dar toropit de căldură, se răsucise numai din umeri ca să înțeleagă care e sursa aceluia geamăt de balamale ruginite și asfalt arat. Un intermezzo dramatic în asonanța lui, completat și reverberat de croncănitul a trei păsări negre lucioase, cu cozi scurte și ciocuri foarte roșii, deranjate și ele din somnul amiezii. Când s-a întors de-a binelea, ștergându-și cu mâneca colțul drept al gurii care salivase la felia de măr încă neatinsă, a mai prins doar finalul mișcării: cele două porți se depărtaseră deja bine una de alta, rupând

echilibrul bolții lor comune cu iz medieval și vibrau în loc, grele. Au încremenit apoi în stop-cadru. Nimeni n-a intrat sau ieșit printre ele. Nici o ființă, nici o mașină, nimic. Insistă asupra acestui fapt, aducându-și totodată aminte că absurdul situației i-a smuls un chicotit. Nemișcare desăvârșită în jurul porților, așa deschise cum stau, strălucind în plin soare. Nemișcare și liniște. În spatele lui, doar, cisterna continua monoton să pompeze benzină în tancurile subterane, iar mai departe, pe autostradă, se auzeau sfârâind, ca un contrapunct, cauciucuri încinse.

Cu jumătatea de măr încă neatinsă într-o mână și briceagul deschis în cealaltă, blondul se apropie, târșâindu-și sandalele prin iarbă și praf, de porțile gigantice, din scândură gălbui-cenușie. Ei bine, ajunge la alee și realizează că ea duce la porți venind direct dintr-un Exit al interstate-ului, al autostrăzii de dincolo de pod. Chiar așa, după câteva curbe impuse de decor și vegetație, șoseaua se lasă îmblânzită și redusă la nivelul unei alee oarecare – în spatele Exxon-ului. Unde acele porți de cetate fortificată ascund de obicei continuarea ei. Ele și gardul verde de rododendron gigantic, care cu vremea le-a încorporat.

Acum însă porțile sunt pe neașteptate deschise, iar el, străinul, singurul martor. Mișcările lui sunt ușor de urmărit. A ajuns în axul aleii la douăzeci de pași în fața lor. Și deși peste umăr ar mai putea-o vedea pe femeia tânără din Suzuki, care tocmai s-a aplecat într-o poziție total indecentă, încercând să-și curețe cu aspiratorul interiorul mașinii – imagine pe care ar fi savurat-o amuzat în alte condiții, admite asta –, valurile albe de azalee care încadrează aleea în umbră, dincolo de porți, îl trag spre ele, în larg, ca un magnet.

*

Pauză. E momentul să iau o portocală. Țigări proaste, nici zeama de citrice nu e în stare să-mi curețe limba de amăreală. S-a făcut deja răcoare. Aseară am descoperit că am și lumină afară pe balcon, un fel de felinar. Cum s-au întâmpilat de fapt lucrurile în ziua aceea, la Exxon? Cucoana din roman avea niște chiloței verzi pe care fusta de jeansi refuza să-i mai ascundă în poziția în care stătea, iar chiloțerii refuzau și ei, vehement, să

ascundă alte lucruri. Voia să aspire locul pasagerului din față și pusese genunchiul pe scaunul șoferului, dar amănunțele astea n-au ce căuta, mai ales într-un prim capitol, corect? M-a fascinat, cred, coloritul porții ăleia pe care, asta e interesant, de atunci încoace am văzut-o mereu închisă, fapt care confirmă senzația de mister din momentul respectiv. Că cineva o deschisese poate din neglijență, asta e altă poveste. Zâmbesc ca dus de val de mai bine de zece zile... unsprezece, da, de când m-am „prezentat la post“. Astăzi una mi-a zis cu o dezarmantă familiaritate să pun „*quizzurile* pe blackboard“, căci altfel, mi-a explicat, o să fiu nevoit să le dau pe foi și ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi să corectez de mână. *Quizzuri*... blackboard... sau poate Blackboard... Cumva escała asta e mai neprevăzută și mai aproape de aventura pe care mi-o doream decât oricare dintre evenimentele ultimelor luni, atât cele din Arizona, cât și cele de pe insulă. Nu realizam, dar senzația de incognito crește adrenalina mai mult ca orice altceva. Sunt luat drept altcineva. Cu atât mai interesant cu cât acel altcineva poartă numele meu.

*

Unsprezece zile. Nu sunt sănătos, ce caut aici? De asta țin un jurnal, ocupație căreia în genere nu-i văd rostul, ca să răspund întrebării: Ce caut aici? La fel: Cine s-a ocupat de casting? Cumva mi-am jucat însă așa de bine rolul până acum, încât ei cred că sunt venit ca să rămân, să fac carieră. O babă blon-zită – încă nu le știu numele la toți –, care la ședința de vineri s-a opus în principiu la tot ce avea de propus Denisse, venea astăzi pe culoar cu un tort sau ceva de genul ăsta și striga necontrolat: *Cake! Cake!* Striga de se înroșise și culoarul era pustiu. Am scos capul pe uși vreo cinci deodată, sincronizați ca-ntr-un vodevil, și, văzându-ne, s-a oprit și ne-a cercetat atent. Ca pe niște insecte... Nu, mai degrabă ca pe niște pacienți. Abia după câteva secunde bune ne-a arătat tortul ridicându-l într-o mână, tremurând, s-a încruntat și a strigat încă și mai puternic: *Caaaake!* Și a scuturat din cap, întrebând din priviri, scârbită, de ce ne miram. Ne invita la... *Cake!* profesoara, ce,

eram țicniți? După care am reintrat în birouri. Toți deodată, ca la o comandă. O să-i spun Don Quijote de-acum, avea ceva total neomenesc, era foarte hotărâtă să scoată lancea la noi. Să ne arunce tortul în față sau să ne taie capetele. Eram morile ei de vânt, era pierdută total. E singurul personaj cu adevărat interesant până acum.

2 sept.

Am un Don Quijote, o nazistă și un polonez în catedră. Tipul e mereu parcă sub efectul unei doze duble de scopolamină, dar nu-i băiat rău. E de altfel singurul care a atacat vreun subiect cât de cât științific până acum. Restul se comportă ca niște educatori de grădiniță sau, în cel mai bun caz, ca niște învățători de țară. Azi am fost puși, studenți și profesori, să completăm un formular digital (*workshop*) straniu în agresivitatea lui, un fel de angajament de abținere. Ha! Tot azi am revăzut-o pe secretara din prima zi, de la rectorat. O femeie rătăcită într-o mare de ființe asexuate. Și, pentru o secundă, mi s-a părut că pare chiar dispusă. Dar le prefer pe cele de la D.C. Sunt hotărât să fac sex cu femeii plătite. I-am zis la telefon Bogdanei și s-a strâmbat. Apoi a râs, văzând că nu e nici o aluzie la ea. Vreau să văd cum e să fii „nevoit“ să plătești pentru sex. La o adică, să presupui că nu-l poți obține altfel. Cumva, îmi lipsesc discuțiile despre morală de la Teruqa, precum și mușenia întreprinsă rar de chiuiturile scurte ale hackerilor de pe insulă. Câte grade or fi azi în Arizona? Câți țânțari pe insulă? *Shit!*

*

Citesc în continuare Spinoza. Am găsit o traducere în engleză a *Eticii* la bibliotecă. La cum arăta, pe asta m-aș oferi s-o plătesc. Nu traducerea, bibliotecara. Deși poate ar sta și neplătită. Dar mi-am propus să le respect regulile, ca să-mi întretin anonimul, așa că vineri mă duc iar la D.C. Având în vedere că mecanicii complexului au intrat deja de două ori la mine în apartament cu tot felul de motive, pentru reparații cică, poate că nu e o idee bună să notez chestiile astea aici, și mai ales în

engleză. Neclar cum o să joace Don Quijote în roman, dar e evident o cucerire. Astăzi m-am făcut că nu înțeleg unul dintre e-mailurile lui Samuel și am reușit s-o provoc. Atentă, a răspuns cu un e-mail sarcastic, puroiat. Mai târziu am trecut prin fața clasei unde preda polonezul. Știe despre ce vorbește. Are accent bunicel pentru un slav, știe și „vorbe“, cum ar zice Bogdana. Am numărat azi: din cei 121 de studenți ai mei, 23 n-au apărut încă. Îi doare-n pix! Alții vin după un sfert de oră, se trântesc în bănci mimând oboseala și privesc provocator spre catedră. Să continui, adică, de ce m-am oprit? Cumva ne studiem unii pe alții cu interes. M-au întrebat dacă pot să mi se adreseze cu CV (SiVi), numele meu fiind greu de pronunțat pentru ei. Toate întrebările puse de cei de la o clasă de Analiză ieri, fără excepție, sunt de fapt de algebră la nivel mediu. Fascinant. Din orice întrebare se naște ideea unui personaj, a unei discuții, a unui dialog. Scriu deja în două caiete. Știam că o să se întâmple.

Câte trădări a îndurat Benedito de Espinosa! Arătându-le drumul spre ieșirea din lașitate, Spinoza și-a atras întreaga lor ură.

sept. 5

Mi-a fost frică de era să fac pe mine aseară. Era s-o iau rău. Noroc că mi-a venit în ultima clipă ideea să „caut“ banii în mașină. Am gonit din D.C. până aici, cred că n-am făcut mai mult de o jumă' de oră. Pe pod (Fredrick Douglas îi zice?) eram deja în siguranță și totuși nu știam cum să slalomez de pe o bandă pe alta cu 90 de mile la oră. Deși nu mai era, probabil, nici dracu' în urma mea.

Am uitat să scriu că ieri am ascultat jazz în parcul cu pseudosculpturi. Mi-am băgat picioarele în apa din fântâna arteziană. Am dat cumva tonul. Eu și o tipă cu ochelari fumurii. Citea o revistă care ori e ceva foaie de umor, ori a avut un „naș“ beat, căci îi zice „Onion“. După un sfert de oră, paznicul de rond n-avea ce să ne mai facă – eram vreo sută la scăldat de picioare oboșite. Americanii par să fie încântați să încalce reguli, orice reguli, dar așteaptă cuminți un exemplu, un spirit liber. Care uneori nu vine; nu în istoria lor recentă și nu pe marginea aceluiaș bazin. Asta

cel puțin până când fata cu ochelarii ăia urâți, cu rame în formă de fluture cap de mort, și-a scos bocancii din picioare.

Da, și criza de astm de miercuri seară a studentei ăleia ar fi de notat. Deși toate sunt, ca de obicei, atât de bine întipărite în memorie, încât aș putea desena aici pe foaie căștile studentei din banca întâi, care au căzut pe podele când ea s-a-ntors brusc spre cea cu tusea isterică. Firul roșu al căștii din dreapta era învârtit de exact nouă ori în jurul celui negru al căștii din stânga. Mai mult: pe podea, două pete închise la culoare, una cât o unghie, cea care aducea cu harta Bosniei, cealaltă alungită, ar fi putut fi Chile, mai puțin ce rămâne la sud de Strâmtoarea Magellan. De ce mai notez atunci? Fiindcă am senzația că jurnalul ăsta mă va ajuta să descâlcesc ceva, cândva, mai târziu. Cum să zic... când mă apropii de el cu pixul în mână, parcă aud un bâzâit: e ca o sursă radioactivă de care lipești un contor Geiger-Müller.

Cumva cred că ecuația mea exponențială i-a provocat tusea. O clasă în care vin numai fete. Am numărat patru albe, opt negre, două asiatice și o mexicană care ba vine, ba nu. Alaltăieri seară, la D.C., parcă am făcut sex cu o rudă a ei, așa de mult îi semăna, o soră mai mare sau poate vreo mătușă. A coborât din SUV, un Lexus, nu așa, orice, a urcat la mine în BMW și, când am terminat, am dus-o înapoi. A doua tipă pe care am plătit-o. Îmi place să văd cum iau banii. Nu fac gesturile clasice, hollywoodiene, de a-i pune în sutien sau la jartieră. Asta nu era sută la sută profesionistă, fiindcă eram deja în ea când și-a adus aminte să-și ceară dreptul. Mi-a zis, calmă de altfel: *Pay me first*¹. Am rămas în ea și am bâjbâit cu mâna să găsesc în jeanși cele trei bancnote. A întins o mână și mi-a masat coaiele, probabil ca să nu pierd erecția în timp ce rezolvam chestiunea financiară. Cu cealaltă mână a luat banii, a cules poșeta-plic, mică și albă, dintre banchete și i-a băgat atentă într-un buzunar interior. Apoi mi-a eliberat coaiele și a

1. Întâi plătește-mă (toate notele aparțin redacției).

ridicat încă și mai sus piciorul drept pe spătarul banchetei. Făcându-mi loc să intru mai adânc în corpul ei.

Mă distrează că toți se feresc să discute nivelul studenților. A doua ședință a anului. Denisse ca și atacată de un Basedow grav, deși nu tiroida e problema ei, ci carierismul. A expus timp de treizeci și șase de minute tot felul de reguli etice. Ceva ascunde cucoana asta, dar nu știu încă ce. Are sprâncenele smulse la rană și apoi refăcute cu creionul. Ieri o fixam fascinat după ce s-a așezat la loc în fața mea. La un moment dat m-a surprins. Mi-a întors privirea, dar nu direct, am simțit ca un fel de bale de melc pe obraji. Ah, ieri am luat și ceva bani. Mi-am propus să mă întrețin singur și în Arizona, și pe drum, și pe insulă, dar mai ales aici în Virginia trebuie să încerc să trăiesc numai din salariul de Assistant Professor! Ca să pot să simt, în pofida conturilor mele din bancă, ce simt ceilalți. L-am sunat pe moș Zlatan. Continuă să vrea să-mi lase moștenire service-ul auto de la Teruqa. Semn că nu m-a luat gura pe dinainte niciodată. Ca să priceapă că, în realitate, asta n-ar fi vreo mare *retka prilika*¹ pentru mine.

Ieri am găsit pe jos în fața mesei unde departamentul pune cursuri mai vechi, gratuite, pentru studenți, pe o hârtie ca un pergament, o declarație de independență. E un kitschuleț de pe la vreun muzeu, dar îmi place; mi-am agățat-o deasupra mesei pe care scriu.

„In CONGRESS, July 4, 1776. The unanimous declaration of the thirteen united States of America, When in the Course of human events, it becomes neceSsary for one people to diSsolve the political bands which...“

When in the course-ourse-urse of human-uman-uman events-vents-ents... E de-ajuns să-mi arunc ochii pe ea și mă simt la Philadelphia în piață, sub balcon. Aș putea paria că la Belgrad, Bordeaux și Bruges, din 1000 de oameni chestionați pe stradă, numai unul sau doi au auzit de tipul ăsta: Thomas Jefferson. La Basra, Beirut și Bujumbura, nici atât.

1. Ocazie rară (sârbă).

Aseară am încercat să înțeleg (Eu) ce nu înțeleg (Ei), studenții mei, din demonstrațiile de la Analiză. Am mers mai repede și mai repede la tablă, ajungând pe final la demonstrația lui *Differentiability implies continuity*¹, și m-am întors foarte rar să-i recuperez pe cei care se pierdeau. Cred că cei mai mulți au atins un fel de catharsis matematic, căci au uitat de ceas și au stat zece minute, poate mai bine, după program. Mi-a venit o idee, mâine mă duc la New York. Ha! Să scrii asta așa, la fel de simplu cum ai scrie: mâine dau o fugă până la Kikinda, până la Subotița sau până la Novi Sad! E chiar mai simplu, fiindcă podurile din Novi Sad s-au prăbușit sub bombe NATO și acolo nu-i așa ușor de ajuns.

17 IX

Denisse iritată. Păi dacă am fost bolnav?!

Am făcut New York-ul în mai puțin de trei ore. Până pe la 90 de mile pe oră BMW-ul nu trepidează. M-am oprit o singură dată la o benzinărie, la pișătoare. Miștoul e că deși teoretic am fost la New York, n-am ajuns din prima seară în Manhattan, găsind la hotel ce căutam.

2

April și-a scos ochelarii și s-a ridicat din fotoliul de pluș verde cu greutate. Durerile de șale. Dar a rămas cumva cu un zâmbet pe buze. A intrat în bucătărie, a băjbăit după comutatorul veiozei pe care i-a instalat-o Martin acolo ieri-dimineață. I-a promis că în weekend vine să-i repare curentul. Zicea că-i trebuie o bormașină. Bea apă. Ce texte ciudate. E mai mult ca sigură că ceea ce a găsit în R202 e jurnalul unui profesor. A încercat să îl predea la secretariat la Matematică, dar la ora aia, seara, cine să fie acolo? Mâine o să se ducă cu el. Nu e corect că a continuat să citească după primele rânduri, dar ceva a făcut-o să nu se poată

1. Diferențiabilitatea implică continuitatea.

opri. Cine scrie în felul ăsta? Și cine e Don Quijote? April a urmat trei cursuri cu șase profesori în departamentul ăla. Pe unul l-a repetat de trei ori. A întâlnit deci ceva lume. Oricum, e vorba de o femeie. Sunt multe țicnite la matematică, dar care dintre ele? Ea preferase să meargă la cursurile ținute mai mult cu bărbați.

Pisica e, probabil, flămândă. Asta e, în zilele cu cursuri de seară pisica stă nemâncată. April pleacă dimineața pe la șapte și-un sfert din D.C. La opt deschide magazinul. Pisica nu se atinge de mâncarea rămasă de seara. Când îi pune, ce-i drept, prea mult. April nu e neapărat generoasă, vinovăția o face să umple farfuria ciobită, cea cu cercuri roșii pe margine. De fapt, nici nu e pisica ei. De-aia nici n-are vreun nume. Mă rog, *CAT*. S-a întors la fotoliu cu un pahar în mână. Pe mâna dreaptă, mai jos de cot, i-au apărut niște pistrui. De când apar pistrui pe pielea noastră neagră? Asta era ceva ce le atingea pe mironosițele albe ajunse la menopauză. Unele se umplu de pistrui la bătrânețe. Dar noi, cu pielea asta frumoasă, cafenie? Adevărul e că avem o piele frumoasă. I-au adus azi la magazin niște postere. Femei culcate în tot felul de cearșafuri. Nici una dintre alea albe nu arăta cum trebuie. Nici măcar una. Era o singură fată, neagră, foarte tânără, în niște cearșafuri galben-pai. Aia, da! Unde zice ăsta cu jurnalul că merge la D.C. după târfe? Nu că n-ar fi, dar – și asta o face iar să zâmbească – nu-l vede pe nici unul dintre profesorii ăia efeminați umblând prin cartierele cu probleme din D.C. și negociind cu putorile. Zâmbește April. Și-i imaginează unul câte unul, timizi, târguindu-se cu profesioniste, și zâmbește. Stă cu mâna întinsă după ochelari, s-a așezat comod din nou în fotoliu și își continuă, nemișcată, gândul. Care dintre ei?

Când Joel era foarte mic și abia veniseră din Georgia, îi trecuse și ei prin cap ideea asta. Să-și găsească clienți. Deși pe atunci nu se culcase în viața ei decât cu un singur bărbat. Avea, în fond, numai nouăsprezece ani. Bine, doar îi venise ideea. N-o dusesese vreodată până la capăt; nici măcar ideea. Mergea mereu la noptiera patului în care dormea, la demisol, în casa bunicilor

lui Martin, și de acolo scotea Biblia. Citea din ea, se ruga, cânta. În câteva clipe gândurile rele o părăseau. Era însă foarte frumoasă. Soldurile astea care acum o dor îngrozitor și le mișca atunci cu o exuberanță care lăsa întreaga stradă cu gura căscată. Era foarte subțire. Și avea fundul mare. Acum, parcă, la April cea de atunci s-a adăugat încă una. Sunt două corpuri în trupul ei voluminos. A găsit ochelarii și a cercetat caietul, din nou, pe dinafară. Dar știa încă de când îl găsisese că nu exista nici o semnătură nicăieri, nimic cu care să-l poți identifica pe proprietar. În lift, după ce încercase la secretariat, îl și deschisese. Cu o oarecare sfială. Se uitase pe prima pagină, pe ultima, pe coperțile interioare. Nimic.

3

Încă o curvă blondă. A pretins foarte puțin, dar nici n-a știut să arate nimic. Semăna cu profesoara aia din Texas sau din New Mexico, de unde era, pe care au prins-o săptămâna trecută cu un elev. Cum cad ele? Cine le toarnă? Vorba e: ce legumă de bărbat ajunge ăla care după ce s-a bucurat de generozitatea unei femei coapte și năvășe (ce mai fierbințeală de pulpe, ce greutate de sâni cu sfârcul cât podul palmei, ca ai ăleia de ieri, și ce mângâieri perfecte, deși înduioșător de transparent regizate, sau priveliștea soldurilor solide și a feselor musculoase, pătrătoase, așa cum pleacă din dormitor spre camera de baie) se duce la sfârșitul anului școlar s-o reclame la autorități? Îți vine să verși numai când te gândești. Sau, ceea ce nu e cu nimic mai puțin abject, își dă drumul la gură jigodia de licean, implicit lăsând-o pe maică-sa să facă ea reclamația (din ură mocnită împotriva unei femei de vârsta ei care însă, iată, își trăiește viața!). Când de fapt, la 17 ani, abia ăsta ar fi un bun motiv să te răzvrătești și să pleci de-acasă: să vrei ca de luni dimineață să fii liber să te bucuri de pizduța și de curuțul profei de Political Science cel puțin la fel de mult ca soțul dânzei.